

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2012r.

sprawy R. G.

skazanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 i in. kk

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 listopada 2011 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia
3 czerwca 2011 r.,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 3 czerwca 2011 r. R. G. skazany został: 1) za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – na karę 9 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczono na rzecz pokrzywdzonej nawiązkę w kwocie 10. 000 zł,
2) za przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. – na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, łącznie na karę 9 lat pozbawienia wolności.

W apelacji od tego wyroku obrońca oskarżonego podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania – art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., błędu w ustaleniach

faktycznych co do charakteru odstąpienia od usiłowania, rażącej niewspółmierności kary.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 8 listopada 2011 r., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W kasacji od powyższego wyroku obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegające na bezzasadnym odstąpieniu przez Sąd II instancji od zmiany wyroku Sądu I instancji i tym samym na powielaniu błędów Sądu I instancji.

Tym samym, zdaniem skarżącego, Sąd Apelacyjny nie dokonał rzetelnej i obiektywnej oceny dowodów, a jego wyrok powieli następujące błędy wyroku Sądu I instancji:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść orzeczenia tj.:
  - naruszenie przepisów art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości co do momentu odstąpienia przez oskarżonego od realizacji zarzucanego mu czynu oraz przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego bez należytego uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;co poskutkowało:
2. błędem w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia polegającym na nie popartych żadnymi dowodami ustaleniach Sądu, że oskarżony od usiłowania odstąpił dopiero na skutek interwencji Policji, nie zaś wcześniej i że jego odstąpienie nie było dobrowolne.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Poza formalnym powołaniem się na rażące naruszenie prawa skarga kasacyjna powtarza argumenty, które uprzednio skarżący przytoczył w zwykłym środku odwoławczym.

Powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji przedstawianej uprzednio w apelacji może być skuteczne wówczas, gdy sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymaganiami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.

Tymczasem skarżący nie podnosi zarzutu naruszenia tych przepisów, zaś analiza treści uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego jednoznacznie przekonuje, że podniesione w apelacji obrońcy zarzuty zostały przez ten sąd należycie rozpoznane, a następnie rozważone, do wszystkich istotnych okoliczności i twierdzeń sąd odwoławczy w pełni ustosunkował się. Motywy sądu odwoławczego merytorycznie są trafne, Sąd Apelacyjny szczegółowo i wnikliwie odniósł się do kwestii związanych z przyczynami odstąpienia oskarżonego od dokonania zabójstwa pokrzywdzonej.

Podniesiony w kasacji zarzut obraży art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. jest całkowicie chybiony.

Argumentacja kasacji sprowadza się do kwestionowania oceny dowodów i prezentowania własnej wersji zdarzenia, oczywiste jest zatem, że autor kasacji polemizuje z ustaleniami faktycznymi, co jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Z tych względów, podzielając stanowisko prokuratora zawarte w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną.